

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobců: a) T. S., b) V. S., c) nezl. A. S., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2024, čj. 62 A 62/2024-72,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2024, čj. 62 A 62/2024-72, se ve výroku II. r u š í .
- II. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2024, čj. 62 A 62/2024-72, se ve vztahu k žalobkyni a) r u š í ve výrocích I., IV. a V.
- III. Věc se v tomto rozsahu v r a c í Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci požádali dne 2. 9. 2024 o dočasnou ochranu. Žalovaný však vyhodnotil žádosti jako nepřijatelné a podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, je žalobcům vrátil. Ve formuláři u všech žádostí vyznačil, že jsou nepřijatelné, jelikož žadatelé získali dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie [tj. důvod podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb.].

[2] Tento postup žalobci napadli u Krajského soudu v Brně. Ten se nejprve zabýval přípustností žaloby, a uvedl, že § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., který v případě nepřijatelných žádostí vylučuje soudní přezkum, je v rozporu s unijním právem. Žalobci se

předně domáhali toho, aby soud označil vrácení žádostí o dočasnou ochranu za nezákonný postup. V této části žalobě krajský soud shora označeným rozsudkem vyhověl (výrok I.). Není sporu o tom, že žalobcům b) a c) nebyla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě a v jejich případě není dán ani jiný důvod nepřijatelnosti žádosti ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. Vrácení jejich žádostí tedy bylo nezákonným zásahem, ačkoliv následným vyhodnocením žádostí jako přijatelných již tento zásah netrvá. Následné jednání žalovaného nepředstavuje uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 s. ř. s.

[3] Zásah žalovaného byl nezákonný i v případě žalobkyně a). I zde žalovaný připustil pochybení při vyznačení důvodu nepřijatelnosti žádosti, setrval nicméně na závěru o její nepřijatelnosti z jiného důvodu [§ 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb.]. Žalobkyně a) nespadá do osobní působnosti dočasné ochrany podle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., ve spojení s čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana. Na rozdíl od žalobců b) a c), tedy jejich dětí, se totiž nezdržovala před 24. 2. 2022 na území Ukrajiny. To však nebrání sloučení rodiny podle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. Správní orgán je povinen posoudit, zda žadatel spadá do kategorie rodinného příslušníka cizince požívajícího dočasné ochrany podle § 51 či § 52 zákona o dočasné ochraně cizinců, a o udělení či neudělení dočasné ochrany rozhodnout. Každý, kdo splňuje podmínky rozhodnutí Rady 2022/382, je osobou požívající dočasné ochrany, bez ohledu na to, zda mu již bylo uděleno pobytové oprávnění podle vnitrostátního práva. K prodlení při vyřizování žádostí žalobců b) a c) navíc došlo proto, že je žalovaný nezákonně vyhodnotil jako nepřijatelné. Je nutno také zvážit zájmy nezletilého dítěte, se kterým osoba o udělení dočasné ochrany žádá (čl. 15 odst. 4 Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími).

[4] Dále se žalobci domáhali toho, aby krajský soud přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti žalobkyně a) o dočasnou ochranu. I v tomto krajský soud žalobě vyhověl a stanovil k tomu žalovanému lhůtu jednoho měsíce (výrok II.). Žalobci také navrhovali žalovanému přikázat, aby o jejich žádosti rozhodl do 20 dnů od právní moci rozsudku. V této části však krajský soud žalobu odmítl (výrok III.). Není totiž možné kombinovat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, kterou se žalobce domáhá zahájení řízení, s nečinností žalobou, kterou se žalobce domáhá uložit žalovanému povinnost v takovém řízení rozhodnout. Krajský soud současně rozhodl o nákladech řízení ve vztahu k žalovanému i žalobcům (výroky IV. a V.).

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost.

[6] Nesouhlasí s krajským soudem v tom, že by termín „cizinec požívající dočasnou ochranu“ uvedený v § 51 zákona o dočasné ochraně cizinců označoval i cizince, kterým nebylo uděleno oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Jedná se o legislativní zkratku, kterou definuje § 1 odst. 1 písm. c) téhož zákona jako cizince, kterému bylo uděleno oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Právě v jejím smyslu je potřeba na daný

pokračování

termín nahlížet. Čl. 15 směrnice 2001/55/ES, který je transponován do českého práva v podobě § 51 – § 53 zákona o dočasné ochraně cizinců, navíc nepoužívá termín „osoba požívající dočasné ochrany“, ale „osoba požívající dočasné ochrany v členském státě“ či [ve spojení s čl. 2 písm. h) směrnice] „osoba požívající dočasné ochrany členského státu“. Pro získání dočasné ochrany z titulu sloučení rodiny je tedy nutné, aby alespoň jeden z rodinných příslušníků byl držitelem dočasné ochrany v členském státě, kde ke sloučení rodiny má dojít. V době podání žádosti ani nyní však neexistuje žádný rodinný příslušník žalobkyně a), kterému by byla na území ČR udělena dočasná ochrana. Její děti jsou sice osobami, na které dopadá rozhodnutí Rady č. 2022/382, avšak zároveň jsou držiteli povolení pobytu ve Velké Británii, což je důvodem pro neudělení dočasné ochrany v ČR.

[7] V případě žalobkyně bylo tedy hned při podání žádosti zřejmé, že dočasnou ochranu jí nelze udělit z žádného důvodu. Zákon č. 65/2022 Sb. v § 1 odst. 2 stanoví, že se jeho ustanovení použijí přednostně před ustanoveními jiných právních předpisů, které dočasnou ochranu upravují. Pokud tedy vůbec nejsou splněny podmínky pro udělení dočasné ochrany podle § 51 a § 52 zákona o dočasné ochraně (tedy pokud rodinný příslušník či osoba blízká vůbec neexistují nebo jim nebyla udělena v ČR dočasná ochrana), stěžovatel nemá co posuzovat a musí žádost vyhodnotit jako nepřijatelnou. Nedává žádný smysl subsidiárně postupovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky [§ 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců]. Podle stěžovatele by při takovém postupu nebylo možné nic posoudit, protože prostor pro jakoukoliv správní úvahu stěžovatel v tomto případě nemá. Nejsou totiž naplněny elementární podmínky pro udělení dočasné ochrany. Stěžovatel též popisuje tiskopis žádosti, aby ilustroval, že se zabývá podmínkami pro udělení dočasné ochrany za účelem sloučení rodiny. Zákon však nenařizuje, aby se automaticky zabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro udělení dočasné ochrany z důvodu hodného zvláštního zřetele ve smyslu § 52 zákona o dočasné ochraně. Důvod hodný zvláštního zřetele by musela žalobkyně a) tvrdit, avšak v projednávané věci se tak nestalo, a ani neoznačila žádnou osobu, která by byla držitelkou dočasné ochrany.

[8] Žalobci se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Soudní dvůr v rozsudku ze dne 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*, jednoznačně potvrdil, že podle č. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU má osoba požívající dočasné ochrany právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu, jímž žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu čl. 8 této směrnice vrací jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany toto právo nepřipustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její

nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. tudíž lze přezkoumat (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, bod 25). Nejvyšší správní soud pak dodává, že postup žalovaného spočívající ve vrácení tiskopisu žádosti je faktickým úkonem, ve kterém lze pojmově spatřovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 5. 2017, čj. 7 Azs 227/2016-36).

[12] Jak už Nejvyšší správní soud podotkl ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2025, čj. 1 Azs 305/2024-27, existuje právě jeden institut dočasné ochrany, jehož povaha vyplývá primárně ze směrnice 2001/55/ES. Jde o institut pro pružné a efektivní řešení situace hromadného přílivu vysídlených cizinců, u nichž je zjevné, že by individuální žádosti o mezinárodní nebo doplňkovou ochranu nebylo možné vyřídit ve smysluplné době (rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2023, čj. 10 As 290/2022-30). Pro konkrétní situaci válečného konfliktu na Ukrajině byla dočasná ochrana aktivována prováděcím rozhodnutím Rady. Prováděcí rozhodnutí mělo vliv na přijetí zvláštního zákona č. 65/2022 Sb. k dosavadnímu „obecnému“ zákonu o dočasné ochraně. Tato situace přinesla nutnost souběžné aplikace dvou zákonných úprav dočasné ochrany, jejichž případná kolize je speciálním předpisem, tj. zákonem č. 65/2022 Sb., do značné míry řešena. Sám stěžovatel v kasační stížnosti připustil, že s ohledem na § 51 zákona o dočasné ochraně zjišťuje okruh rodinných příslušníků žadatelů, aby posoudil, zda má povinnost udělit dočasnou ochranu z titulu sloučení rodiny. Zároveň uvedl, že pokud žadatel uvede skutečnost, která může založit důvod hodný zvláštního zřetele podle § 52 zákona o dočasné ochraně, žádost předává k dalšímu posouzení jinému pracovišti; nevrací ji tedy pro nepřijatelnost. Tím stěžovatel sám akceptuje, že v rámci jedné dočasné ochrany mohou existovat různé procesní režimy nakládání se žádostí o dočasnou ochranu, které zohledňují specifika jednotlivých důvodů pro udělení dočasné ochrany podle nynější právní úpravy. Nejde tedy o to, že by si žadatel v žádosti vybíral důvod, podle kterého o dočasnou ochranu zažádá, ale o to, jaké informace relevantní pro udělení či neudělení dočasné ochrany z podané žádosti vyplynou (rozsudek čj. 1 Azs 305/2024-27, bod 20).

[13] Krajský soud v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že se žalovaný vůči žalobcům b) a c) dopustil nezákonného zásahu. Nevztahovala se na ně totiž zákonná kritéria pro vrácení žádosti jako nepřijatelné. Tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňuje. Za nezákonný zásah však krajský soud označil i vrácení žádosti žalobkyni a), ačkoliv v jejím případě přichází v úvahu kritérium nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb. (tedy nevztahuje se na ni prováděcí rozhodnutí Rady). Žádost podala společně s rodinnými příslušníky, kteří požívají dočasnou ochranu, a žalovaný měl tedy podle krajského soudu posoudit její žádost podle § 51 a § 52 zákona o dočasné ochraně. Podle krajského soudu není v tomto směru relevantní, že žalobcům b) a c) nebyla udělena dočasná ochrana na území ČR. Na podporu toho konkrétně uvádí tři důvody. První spočívá v tom, že žalovaný uděluje dočasnou ochranu „na místě“ (jde o operativní řešení hromadného přílivu vysídlených osob). K prodlení s vyřizováním žádostí žalobců b) a c) pak došlo primárně proto, že je žalovaný nezákonně vyhodnotil jako nepřijatelné. Jako druhý důvod krajský soud uvádí, že pojem „cizinec požívající dočasnou ochranu“ se vztahuje na každého, kdo splňuje podmínky prováděcího rozhodnutí Rady (a tedy nezávisí na pobytovému statusu na území ČR). Z čl. 15 odst. 4 směrnice 2001/55/ES pak vyplývá, že při uplatňování tohoto článku členské státy zvažují především zájmy dítěte, což je právě třetí důvod, který zmiňuje krajský soud.

pokračování

[14] Na základě § 51 odst. 1 zákona o dočasné ochraně se *rodinnému příslušníku cizince požívajícího dočasné ochrany podle tohoto zákona udělí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany*. Rodinným příslušníkem cizince požívajícího dočasné ochrany se pro účely sloučení rodiny rozumí podle § 51 odst. 2 písm. c) uvedeného zákona mimo jiné *rodič cizince požívajícího dočasné ochrany mladšího 18 let*. Pokud pak jde o osobu, na kterou nedopadá § 51 odst. 2 zákona o dočasné ochraně, oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v souvislosti se sloučením rodiny může být za určitých okolností uděleno i jí. Podle § 52 daného zákona je pak nutné, (i) aby šlo o osobu blízkou cizince požívajícího dočasné ochrany, (ii) aby spolu trvale žili v době, kdy došlo k událostem vedoucím k hromadnému přílivu vysídlených osob na území, a (iii) aby k udělení existoval důvod hodný zvláštního zřetele.

[15] Právě výklad pojmu „cizinec požívající dočasné ochrany“, se kterými pracují § 51 a § 52 zákona o dočasné ochraně, je v této věci klíčovou spornou otázkou. Stěžovatel namítá, že se jedná pouze o legislativní zkratku, do které nespádají všichni cizinci, kteří požívají dočasné ochrany ve smyslu směrnice 2001/55/ES, nýbrž pouze ti, kterým za účelem dočasné ochrany bylo uděleno oprávnění k pobytu na území ČR. Podle Nejvyššího správního soudu je tato námitka důvodná.

[16] Pojem „dočasná ochrana“ ve smyslu českých právních předpisů je v obecné rovině pouze jakousi legislativní zkratkou pro oprávnění k pobytu na území ČR; tj. pobytové oprávnění, které jsou členské státy (včetně ČR) povinny držitelům dočasné ochrany vystavit a poskytnout jim v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES (rozsudek NSS čj. 1 Azs 174/2024-42, bod 32). Také pojem „cizinec požívající dočasné ochrany“, který používá zákon o dočasné ochraně, je legislativní zkratkou, a to definovanou v § 1 odst. 1 písm. c) zmíněného zákona. Toto ustanovení definuje [společně s § 1 odst. 1 písm. a) a b) daného zákona] zmíněný pojem jako *cizince, kterému bylo uděleno oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území České republiky*. Na pojem „cizinec požívající dočasné ochrany“ ve smyslu zákona o dočasné ochraně tak je nutné nahlížet tak, že neoznačuje cizince, který požívá dočasnou ochranu jako takovou (udělovanou hromadně na unijní úrovni pro celou skupinu osob definovanou v prováděcím rozhodnutí Rady přijatém na základě čl. 5 směrnice 2001/55/ES), nýbrž cizince, kterému ČR poskytla oprávnění k pobytu z dočasné ochrany plynoucí. Tedy takového, který dočasné ochrany požívá přímo v ČR. Tomuto výkladu, který má oporu jak v samotném textu zákona, tak v citované judikatuře pak svědčí i systematika zákona o dočasné ochraně, který v § 53 výslovně vychází z toho, že rodinní příslušníci mohou požívat dočasné ochrany odděleně v různých členských státech Evropské unie, a pro tento případ počítá s možností jejich sloučení za předpokladu naplnění podmínek § 51 a § 52. Při akceptaci popsaného náhledu městského soudu by taková úprava ztratila smysl.

[17] Nutno také dodat, že směrnice 2001/55/ES sice obecně hovoří o osobách, které požívají dočasné ochrany (*persons enjoying temporary protection*), avšak v některých ustanoveních přímo zmiňuje osoby, které požívají dočasné ochrany *v členském státě*. Je tomu tak právě v krajském soudem zmiňovaném čl. 15 směrnice, který upravuje sloučení rodiny. Tedy jak mají členské státy postupovat v případech, kdy rodinní příslušníci požívají odděleně dočasné ochrany v různých členských státech, případně osoba požívá dočasné ochrany v některém z členských států, zatímco jiný rodinný příslušník doposud nikoliv. To, že česká právní úprava za *cizince požívajícího dočasné ochrany* považuje i pro případy sloučení rodiny

cizince, kterému bylo uděleno oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území České republiky, tak zcela zjevně nezakládá ani rozpor s čl. 15 dané směrnice, pro který by se měl krajský soud od vnitrostátní definice odchylovat, a výklad daného pojmu současně nevyvolává pochybnosti, pro které by bylo nutno předložit předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU.

[18] Ani skutečnost, že žalobkyně a) žádá o dočasnou ochranu společně se svým nezletilým dítětem, sama o sobě nestačí pro splnění podmínek podle § 51 zákona o dočasné ochraně. Krajský soud blíže nerozvíjí, proč by daná skutečnost měla při výkladu daného ustanovení (resp. jaké jeho části) hrát roli; omezuje se pouze na odkaz na obecný čl. 15 odst. 4 směrnice 2001/55/ES. Klíčová podmínka, tedy v případě § 51 to, že jde o rodinného příslušníka cizince požívajícího dočasné ochrany, však stále není splněna.

[19] Ačkoliv krajský soud výslovně u tohoto rozhodovacího důvodu zmiňuje pouze § 51 zákona o dočasné ochraně, je nutné pro úplnost dodat, že ani podle § 52 tohoto zákona (který krajský soud ve svém rozsudku taktéž uvádí, byť na jiných místech) nemusí stěžovatel při podání žádosti s nezletilými dětmi postupovat vždy. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že pouhá zmínka o nezletilých dětech může za určitých okolností založit povinnost posoudit důvody hodné zvláštního zřetele podle § 52 daného zákona (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2023, čj. 7 Azs 322/2022-40, body 22 až 24). Pokud je pak ze žádosti patrné, že přinejmenším teoreticky může přicházet v úvahu i důvod hodný zvláštního zřetele, pak nejsou dány podmínky pro to, aby stěžovatel přístup k dočasné ochraně v ČR žadateli uzavřel prostřednictvím vrácení žádosti jako nepřijatelné (rozsudek NSS čj. 1 Azs 305/2024-27, bod 21). Jak je však vysvětleno výše, důvody hodné zvláštního zřetele jsou pouze jednou z podmínek, které § 52 zákona o dočasné ochraně uvádí, proto ne vždy je o nich možné uvažovat. Další z podmínek je totiž to, že jde o rodinného příslušníka cizince požívajícího dočasné ochrany; dále pak trvalé společné žití s tímto cizincem před událostmi, které vedly k hromadnému přílivu vysídlených osob na území. Pokud by tedy na žalobkyni a) nebylo možné nahlížet jako na osobu blízkou cizince požívajícího dočasné ochrany podle § 51, ani § 52 zákona o dočasné ochraně by se na její situaci nevztahoval. Důvody hodné zvláštního zřetele samy o sobě neobstojí, proto by bylo v rozporu se zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení se jimi zabývat. Právě snaha o rychlost a hospodárnost řízení je přitom účelem institutu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu (rozsudek NSS čj. 1 Azs 305/2024-27, bod 21). Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ačkoliv žalobci b) a c) v době invaze vojsk Ruské federace na území Ukrajiny pobývali na Ukrajině, tak žalobkyně a) pobývala v ČR (což je ostatně důvod, proč se na ni nevztahuje prováděcí rozhodnutí Rady). Krajský soud se však podmínkou trvalého společného žití nezabýval (pobyt žalobkyně v ČR nezohlednil) a nesplnění této podmínky stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal.

[20] Definice pojmu „cizinec požívající dočasné ochrany“ je primárním nosným důvodem napadeného rozsudku. Krajský soud jí totiž podkládá svůj závěr o tom, že se na žalobkyni a) vztahují § 51 a § 52 zákona o dočasné ochraně, na jejichž základě měl žalovaný její žádost posoudit. Mimo jiné z toho pak odvozuje nezákonnost zásahu vůči žalobkyni a). Dalším důvodem, na kterém krajský soud svůj rozsudek postavil, je pak odkaz na nezletilé děti (a zohlednění jich zájmu). Jak však Nejvyšší správní soud vysvětlil, ten také nemusí být vždy určující, a to právě především tehdy, pokud není splněna zákonná podmínka, že jde o rodinného příslušníka (či blízkou osobou) cizince požívající dočasné ochrany. Krajský soud pak argumentoval také tím, že vlivem nezákonného zásahu došlo k prodlení při vyřizování

pokračování

žádostí žalobců b) a c). Vzhledem ke zpochybnění výkladu pojmu „cizinec požívající dočasné ochrany“ však v nyní projednávané věci s ohledem na její okolnosti krajským soudem předpokládaná vazba mezi žalobkyní a) a žalobci b) a c) dána nebyla. Závěry krajského soudu, na jejichž základě shledal nezákonnost zásahu, tedy nemohou obstát. Krajský soud nesprávně posoudil klíčovou právní otázku, tedy kdo je cizincem požívajícím dočasné ochrany.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů přistoupil ke zrušení rozsudku krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Učinil tak ve vztahu k částem napadeného rozsudku (a jeho výrokům), vůči nimž uplatněná kasační argumentace stěžovatele mířila. Proto zcela zrušil výrok II. rozsudku [který se vztahoval pouze k žalobkyni a)] a výroky I., IV. a V. v rozsahu, který se této žalobkyně týkal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 6. 2022, čj. 2 As 347/2019-81). Lze dodat, že výroky nákladové jsou závislé na výrocích týkajících se věci samé. V uvedeném rozsahu tedy také Nejvyšší správní soud věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Tedy při posouzení důvodnosti podané žaloby ve vztahu k žalobkyni a) bude vycházet z výkladu pojmu „cizinec požívající dočasné ochrany“ tak, jak byl proveden shora.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. srpna 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu